

Een op de vijf 65-plussers mist basiscomfort in huis

Huizen in Vlaanderen niet voorzien op vergrijzing

Een op de drie Vlamingen zal in 2050 ouder zijn dan 60. Meer dan een half miljoen Vlamingen zelfs ouder dan 80. De huizenmarkt is er niet op voorzien. Vandaag al leeft een op de vijf 65-plussers in een woning zonder basiscomfort. In 2050 zal minstens een op de drie woningen een bejaarde huisvesters. Overheid en bouwmeesters moeten creatiever gaan nadenken over wonen. Over de huizenmarkt van de toekomst staat er vandaag op initiatief van CD&V een debat op de agenda van het Vlaams Parlement.

BRUSSEL
Eigen berichtgeving
Filip Rogiers

Huisvesting is al sinds het begin van de jaren negentig een prioriteit voor elke Vlaamse regering. Voorafgaand aan het Sociaal Impulsfonds liet de regering gans Vlaanderen in kaart brengen op zoek naar zwarte punten. De kwaliteit van wonen was daarbij een cruciale graadmeter. In Vlaanderen bleek enkele jaren geleden een klein half miljoen woningen van slechte tot onbewoonbare kwaliteit. Vooral de oudere Vlamingen betalen het gelag. In 1997 bleek minder dan één op de twintig jongeren in een huis te wonen zonder basiscomfort, bij de 65-plussers was dat één op de vijf. Basiscomfort betekent: de aanwezigheid van bad of douche, warm water en een toilet met waterspoeling.

Tegen 2050 zal minstens één op de drie huizen of appartementen bewoond worden door 60-plussers, minstens één op de tien door 80-plussers. Dat vergt evident meer zorg en daarom aangepaste behuizing, maar ook de 'leukere' kanten van het ouder worden creëren nieuwe woonknoten. Want de

senior van 2050 zal nog maar weinig gemeen hebben met het iet of wat meelijwekkende beeld van oudjes dat ook vandaag nog altijd opgang maakt. Senioren zullen behalve een sterkere gezondheid en dus een langere levensverwachting ook meer van het leven geproefd hebben. Ze zijn in toenemende mate beter geschoold dan senioren vroeger of zelfs

CD&V-resolutie pleit voor 'woonzorgzones' en 'meegroeiwoningen'

nog vandaag. Ze zijn assertiever en ze hebben een drukker sociaal leven opgebouwd. Logisch dus dat ze niet bereid zullen zijn om de sociale lat na hun zestigste gevoelig te verlagen. Concreet en enigszins oneerbiedig uitgedrukt: ze zullen zich niet meer zo makkelijk laten 'parkeren' in een kamertje of een flatje van enkele vierkante meters.

En dan is er de zorg. Van de

75-plussers doet vandaag al 85 procent een beroep op allerlei hulp: huis, tuin, vervoer, verzorging. Vijftien procent maakt ook gebruik van thuisverpleging. Ook het aantal zorgvragen van personen met een handicap zit nu al in de lift. Het aanpassen van woningen aan een handicap is vandaag al een van de sterkst stijgende kosten in de zorgsector. Sowiëso is in die sector de tijd van de 'institutionalisering' voorbij: zelfstandig wonen wordt aangemoedigd.

Om een en ander op te vangen, zullen we in de toekomst anders moeten gaan bouwen. Huizen zullen makkelijker moeten kunnen worden aangepast aan de latere zorgknoten. In de resolutie die vandaag in het Vlaams Parlement ter discussie ligt, wordt gepleit voor een integraal woon- en zorgbeleid. Dat vertaalt zich onder meer in een pleidooi voor 'woonzorgzones' en 'meegroeiwoningen'. Het eerste is een zone waarin een maximaal aantal woningen toegankelijk is voor rolstoelgebruikers, waar winkels en andere diensten vlakbij zijn en de omgeving zelf zowel verkeersveilig als sociaal veilig is. 'Meegroeiwoningen' zijn zo opgevat dat ze makkelijk aan te passen zijn aan de latere noden van de bewoner. CD&V stelt onder meer voor om een gezamenlijk woonfonds op te richten van de huisvestings- en welzijnssector.

Tegen 2050 zal minstens een op de drie huizen of appartementen bewoond worden door 60-plussers.

(Foto Thomas Vanhauते)

